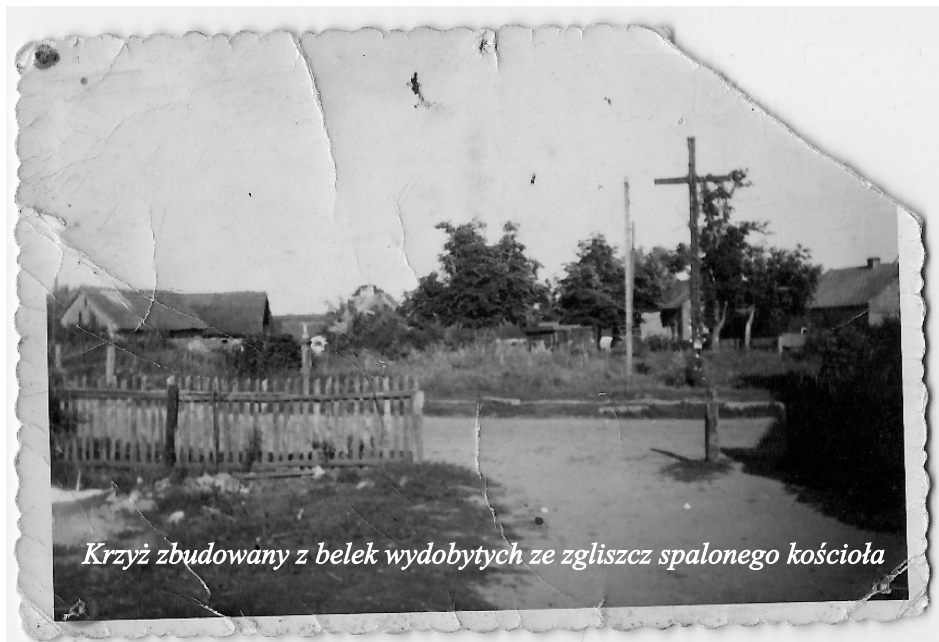

c.d. str. 46

Roman Bralczyk i ks. Krzysztof Krośnicki.

Kościół to budowla orientowana, jednonawowa z cegły z niewyodrębnionym prezbiterium. Trójbocznie zamkniętą ścianę wschodnią oplata dwukondygnacyjna zakrystia (przewidziana początkowo na plebanie). Do wnętrza prowadzi trójdrzwi. Sklepienie składa się z dwóch połączy nachylonych do siebie pod kątem ostrym (równoległe z dachem). Od zachodu chór muzyczny wsparty na dwóch filarach. Do lewej części kościoła dobudowana kwadratowa, trójkątnie zwieńczona wieża. Na wieżę zamontowano na samym początku budowy (w 1975 r.) dzwon – dar księdza Romualda Jaworskiego z Bonisławia. Pochodzi on z dzwonnicy tamtejszego kościoła. Nad nawą dach dwuspadowy kryty blachodachówką, nad prezbiterium trójspadowy, zwieńczony chorągiewką z kogutem. W ołtarzu głównym sporej wielkości, rzeźbiony krucyfiks, oraz tabernakulum – dar biskupa płockiego – Romana Marcinkowskiego. Na ścianach bocznych dwa obrazy – pierwszy, lewy, przedstawia patrona parafii – św. Maksymiliana Kolbego – jest to dar rodziny Kolberskich, oraz prawy z obrazem Miłosierdzia Bożego – ufundowany przez małżonków Gref, jako wotum wdzięczności za uzdro-

Krzyż zbudowany z belek wydobytych ze zgliszcz spalonego kościoła

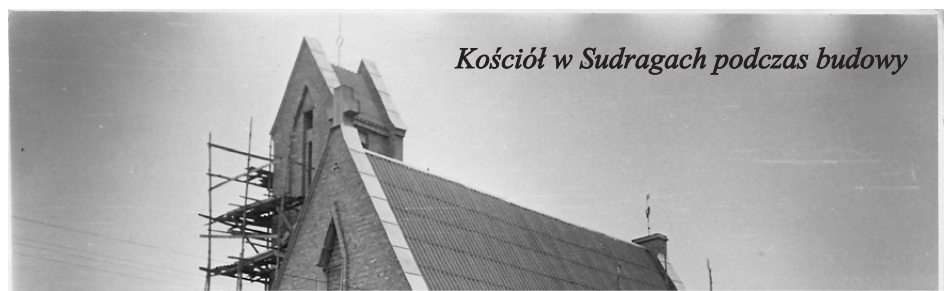
wienie wnuczki Aleksandry. Wnętrze rozświetla 9 półkoliście zamkniętych okien wykonanych ze szkła katedralnego.

W otoczeniu kościoła zachował się tylko jeden nagrobek z dawnego, przykościelnego cmentarza. Poświęcony jest on Tekli Rudowskiej (1795-1855).

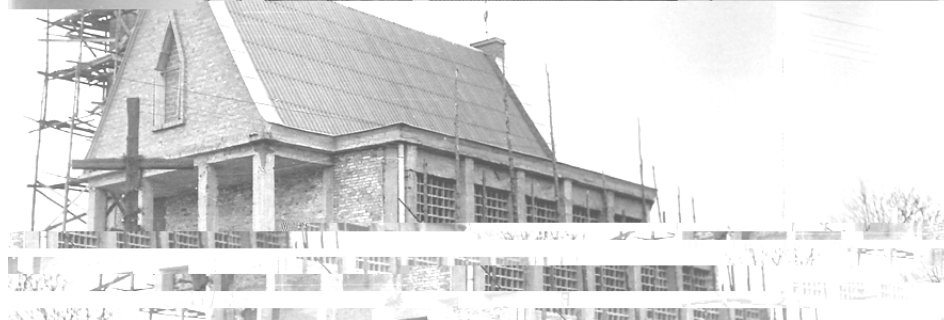
W czasie budowy kościoła (przez prawie 10 lat) msze odbywały się w wybudowanych wcześniej podziemiach które wykorzystywano jako kaplicę. Gdy brakowało materiałów na budowę ścian, mieszkańcy gromadzili się tam jak w normalnym, prywatnym pomieszczeniu.

W 2008 roku kościół przeszedł gruntowny remont. W miejsce kwadratowych okien zbudowanych z tzw. luksferów zamontowano ładne, półkoliste, z kolorowego szkła. Wnętrze wymalowano na żółto i biało, położono nową posadzkę w prezbiterium, przebudowano chór, odnowiono żyrandole. Na kościele rok wcześniej zmieniono pokrycie dachowe.

Odremondowany kościół jest przykładem troski mieszkańców i proboszcza o dobro materialne ich parafii. To dobrze, że istnieje między nimi więź i chęć współpracy. Taki przykład powinny wziąć inne parafie, aby ratować swe historyczne dobro, jakim są m.in. świątynie katolickie.

Kościół w Sudragach podczas budowy

P.S. Nieocenioną pomoc przy tworzeniu artykułu okazała p. Wiesława Wal – „dobry duch” świątyni w Sudragach, za co jej w tym miejscu serdecznie dziękuję.

Tomasz Kowalski

Bibliografia:

- I. Galicka, H. Sygietyńska – "Katalog zabytków sztuki..."
- M. M. Grzybowski – "Materiały do dziejów ziemi płockiej – z archiwaliów diecezjalnych płockich XVIII wieku"
- Serwis: www.diecezja.plock.pl
- Archiwum parafii św. Maksymiliana Kolbego w Sudragach